

PSOVKE I RUŽNE REČI

Kako se osećate kad neko u vašem prisustvu opsuje? To je uvek neprijatna situacija. Sretao sam u životu uglavnom 3 vrste ljudi koji psuju:

1) Neki moji poznanici koji znaju da sam religiozan, prvo mi se izvinu („Da izvine Dragan...“), pa onda opsuju nekoga. To su ljudi koje savest opominje da je psovanje naopako, ali izgleda kao da je ta psovka jača od njih, da ne mogu da se odupru da je izgovore.

2) Međutim, poznajem ljude koji takođe znaju da sam religiozan, pa bez griže savesti psuju. Oni uopšte ne misle o grubosti reči koje izgovaraju, a ipak nemaju nameru da uvrede onoga koga psuju. Psovka im dođe kao uzrečica. Oni psuju zato što svi oko njih psuju, zato što su ljudi danas to proglasili za normalno ponašanje.

3) Postoji i treća vrsta ljudi koji u namerno psuju da bi nekoga povredili. I to uglavnom psuju Boga, da bi se rugali religioznosti drugih ljudi. Mnogo puta sam pomislio: „Bože, kako je moguće da još uvek trpiš ovog psovača?“ Ali Božje strpljenje prema grešnicima je zaista veliko. Istina, postoji granica Božjeg strpljenja, ali Bog zaista dugo trpi.

Dakle, postoje ljudi koji neće da se pokaju za grehe bez obzira šta da Bog uradi za njih. Taj slučaj opisao je Isaija: (ISJ 8:21) „I hodiće po zemlji potučajući se i gladujući; i kad bude gladan, ljutiće se i psovati cara svojega i Boga svojega gore.“ Bez obzira što neki ljudi vide zle posledice svog ponašanja, oni ipak i dalje čine zlo.

U svetu u kojem živimo, nažalost najčešća psovka je psovka na Boga. Tu činjenicu je zapazio i psalmista: (Ps 139:20) „Oni govore ružno na Tebe, uzimaju ime Tvoje uzalud neprijatelji Tvoji.“

Kada ljudima nešto ne ide dobro ili kad imaju nevolje, kako ljudi obično reaguju? Čak i ateisti u nevoljama psuju Boga, što je apsurd. Oni ne veruju ni da Bog postoji, a psuju ga. Time zapravo dokazuju da duboko u sebi znaju da Bog postoji, ali ne žele da dublje razmisle o tome i ne žele da ustima priznaju Božje postojanje.

Treća Božja zapovest je veoma mudro osmišljena: 2M 20.7 „Ne uzimaj uzalud ime Gospoda Boga svog; jer neće pred Gospodom biti prav ko uzme ime Njegovo uzalud.“ Da je Bog samo rekao da Ga ne treba psovati, ljudi bi ironično govorili o Njemu, rugali bi se, i mislili bi da ne krše treću Božju zapovest. Ovom zapovešću Bog je obuhvatio svako ružno ponašanje prema Bogu i mišljenje koje je suprotno univerzalnim moralnim principima.

Božja presuda za ružne reči

Ovo je za nas ljude teži deo ove priče. U principu psovači ne shvataju da je mnogo veća šteta koju nanose sebi, u odnosu na štetu koju nanose osobi koju psuju.

Neki ljudi misle da ružne reči nisu toliko važne, i da Bog neće da osudi za ružne reči. Međutim, kada pri drugom Hristovom dolasku bude izvršena presuda, pogledajmo šta će se desiti sa ljudima koji misle da nije tako strašno opsovati ili uvrediti nekoga: (Juda 1.14-16) „Ali i za ovakve prorokova Enoh, sedmi od Adama, govoreći: Gle, ide Gospod s hiljadama svetih anđela svojih, da učini sud svima, i da pokara sve bezbožnike za sva njihova bezbožna dela kojima bezbožnost činiše, i za sve ružne reči njihove koje bezbožni grešnici govoriše na Nj. Ovo su nezadovoljni vikači, koji po željama svojim žive, i usta njihova govore ponosite reči, i za dobitak gledaju ko je ko.“

Do sada nisam obraćao pažnju da Bog prilikom drugog Hristovog dolaska sudi pored za zla dela i za ružne i ponosite reči.

I mudri Solomun kaže: (Pri 20:20) „Ko psuje oca svog ili mater svoju, njegov će se žižak ugasiti u crnom mraku.“ Bog će morati da izvrši presudu nad njima.

Psovanje Boga predstavlja ozbiljan prestup za koji sledi smrtna kazna. Pogledajmo konkretan slučaj.

„I psujući sin žene Izrailjke pohuli na ime Božije, te ga dovedoše k Mojsiju.“ (3.Mojsijeva 24:11) Kako

je Bog reagovao u ovoj situaciji? Bog je ovde bio vrlo jasan. Rekao je: 3Moj 24:14 „Izvedi tog psovača napolje iz logora, i neka svi koji su čuli metnu ruke svoje na glavu njegovu, i neka ga sav narod zaspe kamenjem.”

Da li ste razmišljali zašto se smrtna kazna izvršavala kamenovanjem? Kamen je u Bibliji simbol za Hrista, a kamenovanje je simbol za izvršenje presude nad nepokajanim grešnicima koju će Hristos, to jest kamen, da izvrši prilikom Njegovog drugog dolaska. Kao što je i Hristos rekao: „Ko padne na ovaj kamen razbiće se, a na koga On padne satrće ga.” Mt 21.44 Ili ćemo sami da dopustimo da nas naša „Stena spasenja” preoblikuje, ili će da padne na nas da nas „kamenuje” kada bude izvršavao presudu.

Zašto je kamenovanje izvršeno izvan logora? 3Moj 24:23 „I Mojsije kaza sinovima Izrailjevim, a oni izvedoše psovača napolje iz okola, i zasuše ga kamenjem; i učiniše sinovi Izrailjevi kako Gospod zapovjedi Mojsiju.” Kao što su se *žrtve za greh za Dan Očišćenja iznosile van logora i spaljivale*, tako će nepokajani grešnici biti bačeni u Ognjeno jezero koje je van logora Božjeg naroda.

Dakle, u ovom slučaju kazna za psovanje izvršena je odmah.

Međutim, mi se pitamo *zašto Bog trpi bezbožnike oko nas koji psuju bez prestanka, a ovde je odmah tražio smrtnu kaznu za psovača?* Postoje bar 2 razloga:

1) Ovaj psovač je video najveća Božja čuda kojim je Bog i njega lično oslobodio iz ropstva, video je koliko je Bog milostiv, jeo je manu, Božji hleb svakog dana usred pustinje i pio svaki dan vodu koje u pustinji skoro da i nema, a opet je hulio na Boga koji mu je učinio tolika dobra. Mnogi ljudi ne znaju koliko je grešno psovati, pa Bog čeka da se oni u to osvedoče, da bi tražili pomoć od Njega. Međutim, ovaj psovač je vrlo dobro znao ko je Bog, a ipak ga je psovao. Da je on ostao živ, uticao bi i na druge ljude da postanu pokvareni kao što je bio on.

2) Društveni sistem u kojem su živeli bila je teokratija. Bog je donosio odluke i presude, što znači da *nije bilo prevare, podmićivanja, nepoznatih činjenica*. Božja presuda je bila apsolutno tačna. U današnjem društvu gde ljudi donose odluke o kaznama, svaka presuda je diskutabilna, jer ljudi - sudije ne znaju sve činjenice, i ne mogu da shvate sve pobude i manipulacije prestupnika.

Nad ovim čovekom je odmah po Božjem naređenju izvršena smrtna kazna zbog psovanja, jer je Bog sigurno znao da on neće da se pokaje čak i kad bi mu oprostio. Da ga je Bog ostavio u životu, njegov loš primer bi ohrabrio i druge da budu zli.

Međutim, *Bog nije tražio da se za psovanje uvek izvrši smrtna kazna*. To ćemo videti kasnije (Simej).

Gnev

Zašto ljudi psuju? Kad nas kao religiozne ljude neko naljuti i razgnevi, većina od nas u afektu bar pomisli nešto ružno osobi koja nas je naljutila. Šta se tek javi u umu bezbožnika kad i vernici pomišljaju takve stvari neprijateljima.

Neki ljudi su impulsivni, pa odmah kažu te ružne misli ili se izviču na suparnika.

Drugi ljudi takođe pomisle zlo onome ko ih je naljutio, ali zadrže u sebi taj gnev. Oni ne kažu ništa, ali im je prava bura u mislima, i ta bura će sigurno da poremeti međuljudske odnose. Gnev se prećuti često iz ličnih interesa. Prećuti se nekome ko je jači od mene, ili je na položaju od kojeg zavisi moj status (na primer: učitelj u školi, šef na poslu, roditelj u porodici...). A kad smo sami, kad mislimo da nas taj grubijan koji je jači od nas ne čuje, onda pričamo sami sa sobom šta bi mu sve uradili.

Međutim, Bog je rekao: (Pro 10:20) „Ni u misli svojoj ne psuj cara, ni u kleti, u kojoj spavaš, ne psuj bogatog, jer ptica nebeska odneće glas i šta krila ima dokazaće reč.” Bog kaže da ružne reči i psovke nisu dobre čak ni kad su samo u mislima, a kamoli kad se kažu. Ta gorčina će kad-tad doneti zlo.

(3.Moj 19:14) „Nemoj psovati gluvog, ni pred slepca metati što da se spotakne; nego se boj Boga svojega; ja sam Gospod.” Dakle, ne treba govoriti ružno o ljudima čak ni kad nas ne čuju.

Evo kako se odvijaju stvari kada govorimo ružno o osobi koja je odsutna. Stanovnici Sihema su prvo tajno, među sobom, psovali Avimeleha. (Sud 9:27) „I izišavši u polje braše vinograde svoje i gaziše grožđe, i veseliše se; i udoše u kuću boga svojega, i jedoše i piše, i psovaše Avimeleha.” Ali tu se nije završilo. Podigli su bunu, pa su zaratili sa Avimelehom i bili pobijeni.

Na početku se čini da psovke nemaju teške posledice. Ali zle misli ne miruju, ne stoje u mestu, nego se stalno umnožavaju, dok toliko ne otruju čoveka da od njihovog otrova i sam čovek umire.

Svađa i ćutanje, to su dvije najčešće reakcije na neprijatne osobe. Jasno je da nijedna od ove dve reakcije nije dobra. Ćutanjem greh ostaje neukoren, a svađanjem se poistovećujemo sa napadačem.

Psovke su najgrublji oblik verbalno agresivnog ponašanja. Upravo zato se mnoge psovke pretvore u tuču, jer kad neko nekog opsuje, to znači da ne želi više da se suzdržava, da mu je prekipelo i da hoće namerno da povredi onog drugog.

Ko je najčešće predmet ružnih reči?

2Moj 22:28 „Nemoj psovati sudija, i starešini naroda svojega ne govori ružno.” Bog je naglasio da ne treba psovati ljude na visokim položajima. Zašto je to Bog rekao? Očigledno zato što su ljudi na položajima uvek na udaru, pošto donose odluke koje utiču na druge ljude, i njihovi govori su javni pa svi lako saznaju njihove stavove. Naravno, na našoj planeti Zemlji ne postoji čovek koji će nešto da kaže ili uradi, a da se s njim slože svi ljudi. Uvek postoji neko ko je povređen, nezadovoljan ili misli da on može bolje.

Isus Hristos je izgradio idealan, savršen karakter, a nije govorio ružne reči nikome, pa ni ljudima na položaju koji su hteli da ga ubiju. Neke ljude Isus je morao strogo da ukori, ali Njegove reči nisu bile poziv na sukob, nego nasuprot, poziv ljudima na pokajanje i vraćanje Bogu.

Recimo kada Isus kaže: „Teško tebi Horazine“ (nabraja bezbožne gradove i govori o njihovoj propasti), On ne preti prstom stanovnicima ovih gradova. To je više bio vapaj: „Pa propašćete, teško vama ako ne prestanete to da radite. Vratite se Bogu.” Isus je čak i podigao bič u hramu, ali nikog nije udario bičem. Isprevrtao je stolove trgovcima u hramu pa je nestala njihova nezakonita dobit, ali interesantno je da *niko Hristov postupak nije shvatio kao poziv na tuču, nego kao poziv na poštenje, poziv na držanje Božjih zapovesti.*

Hristos koji *ima vlast* da može da presudi zlim ljudima, *ipak im nije izricao presudu*, čak ni pretnju. Na primer, kada je Isus vaskrsao Mojsija u želji da ga vaznese na Nebo, tome se usprotivio Sotona. Hristos ima moć i vlast nad svojim stvorenjima, ali nije izrekao prokletstvo ni presudu nad Sotonom. Rekao je: „Gospod neka ti zapreti. Gospod da te ukori (Juda 9; Zah 3.2).”

Mi ljudi nemamo vlast koju Bog ima a ipak se često usudimo da jedni drugima govorimo ružne reči i hoćemo da nad njima izvršimo presudu koju smo mi sami doneli.

Ako nezadovoljan čovek ne čita pažljivo Bibliju, i ne želi da zna Božji milostivi način postupanja sa grešnicima, onda će pokušati da izvrće biblijske tekstove, i da isteruje pravdu onako kako on zamišlja pravdu, pa će napadati čak i ljude koje je Bog pozvao da preko njih vodi svoj narod.

Kako da reagujem kad me neko psuje?

Mi kao ljudi koji veruju da Bog postoji, mnogo češće smo u poziciji da drugi ljudi psuju nas i da nam govore ružne reči. Većina od nas uspe da obuzdava svoj jezik, bar da ne izgovara psovke.

Međutim, mi svoj gnev prema ljudima izražavamo i na druge načine. Nekad gestikulacija može da bude jednako uvredljiva kao i psovka ili ružna reč. Mnogi podsmevanjem, to jest ironičnim i sarkastičnim govorom stave svom neprijatelju do znanja isto ono što se postiže psovkom, samo je malo uvijeno u celofan. Lepše je zapakovano, ali je to isti onaj agresivni čovečuljak koji čuču u nama i čeka da mu popustimo. Danas se filmskim komedijama populariše ponašanje puno ironije i sarkazma. Umesto da ljudi prepoznaju da je to agresivno ponašanje kojeg neće biti na nebu, skoro svi se smeju gledajući takve filmove i kažu: „Kako mu je skresao! On je pravi dasa.” Ljudi se dive ljudima koji svoju agresivnost prazne kroz podsmevanje.

Dakle, šta da radimo kad nas neko psuje? Prvo i najvažnije: ne čini ono što izaziva ljude da te psuju. Koliko do nas stoji, treba da imamo mir sa svim ljudima. Solomun kaže da smo mi često uzrok ružnih reči, na primer kad ogovaramo druge: Pri 25:9,10: „...tuđe tajne ne otkrivaj, da te ne bi psovao ko čuje, i sramota tvoja da ne bi ostala na tebi.”

Naši svesni ili nesvesni postupci nekad provociraju i nerviraju druge ljude. To se zove pasivna agresivnost. Pasivno agresivna osoba neće da vam udari šamar, neće da vas opsuje. Nasuprot tome, ona se čak smeška i govori ljubazne reči, ali vam je u njenom društvu stalno neprijatno, jer se oseća napetost, kao da će svakog trenutka da krene lavina zla.

Kako su ljudi verni Bogu reagovali kada ih je neko psovao?

Da vidimo sad neki uzor, nekog ko je dobro reagovao na konfliktnu situaciju.

Kako da reagujem kad me neko opsuje? Solomun kaže: „Doista nema čoveka pravednog na zemlji koji tvori dobro i ne greši. Ne uzimaj na um svašta što se govori, ako bi i slugu svog čuo gde te psuje; Jer srce tvoje zna da si i ti više puta psovao druge“ (Prop 7:20-22). Mogao bih lako da kaznim nekog ko mi je potčinjen kad bi ga čuo da ružno govori o meni, ali nas Bog upozorava da ćemo time da osudimo sami sebe, jer smo i mi to radili drugome. Treba pomoći ljudima da prestanu da čine zlo, a ne da ih osudimo pa da nas još više mrze.

Najupečatljiviji primer pobožne reakcije na psovanje dao je car David. Davidov sin Avesalom podigao je pobunu protiv svog oca cara Davida, i to neobičnom vrstom ružnih reči: ogovaranjem. Prikazivao je cara neistinito kao nepravednog vladara koji nema vremena za svoje podanike, a sebe je uzvisivao kao osobu koja će svakome da pomogne ako dođe na vlast.

Zbog bune David je morao da napusti svoj presto u Jerusalimu.

Narod koji je gledao kao David beži iz Jerusalima mislio je: „Zašto Bože da David ovako pati kad se drži tebe?“ Međutim, iako narod nije znao razlog zašto Bog dopušta ovu nevolju, David je vrlo dobro znao da je to posledica njegovih greha sa ženama. David je znao da je zbog toga zapostavio vaspitavanje svoje dece, pa su posledice stizale. Amnon je osramotio svoju sestru, Avesalom je lukavo ubio Amnona i kasnije bez srama krenuo da ubije i svog oca. David je u gresima svojih sinova prepoznavao svoje propuste koji su bili posledica njegovih greha. Isto tako gresi koje čine ljudi oko nas mogu da budu posledica duhovnih propusta koje smo mi napravili.

Pored toga, David je video kako je njega promenilo to što mu je Bog oprostio, pa se nadao da će praštanjem da pomogne ljudima oko sebe da prestanu da greše.

Dok se David povlačio razmišljajući kako je rođeni sin mogao da ga izda, začule su se psovke na njegov račun: (2Sam 16:5) „I dođe car David do Vaurima; a gle, izide odande jedan od roda doma Saulova, po imenu Simej, sin Girin, i idući psovaše. I bacaše se kamenjem na Davida i na sluge cara Davida.“

Kakve su to bile psovke? Mi obično mislimo da su to bile neke strašno ružne psovke. Pogledajmo u 2Sam 16.7,8: „A Simej ovako govoraše psujući: Odlazi, odlazi, krvopijo i zlikovče! Obrati Gospod na tebe svu krv doma Saulovog, na čije si se mesto zacario, i predade Gospod carstvo u ruke Avesalomu sinu tvom; eto te sada u tvom zlu, jer si krvopija.“

Dakle: krvopija, zlikovac i lažna optužba da je ubio Saula. Rekli bi smo da ovo nisu baš neke psovke kako današnji ljudi psuju. Nisu ni neke ružne reči za današnje standarde. Očigledno da je Božji narod u to vreme imao mnogo uzvišenije moralne standarde nego mi danas, jer nama ovo više ne izgledaju kao psovke ili ružne reči.

Simej nije gadao kamenjem samo Davida nego i Davidovu pratnju. Pogledajmo sada prvo kako na agresivne ljude reaguju grešnici koje Bog još nije preporodio: 2Sam 16.9 „Tada reče caru Avisaj sin Serujin: Zašto da psuje ovaj mrtvi pas cara gospodara mog? Idem da mu skinem glavu.“ Mrtav pas. I Avisaj je opsovao psovača, vratio mu je „oko za oko, zub za zub“. Zaboravio je da u Tori postoji i zakon „ljubi svog bližnjeg kao samog sebe.“

Apostol Petar je napisao vrlo jasno šta treba da radimo kada nas neko vređa i psuje: 1PT 3:9 „Ne vraćajte zla za zlo, ni psovke za psovku; nego nasuprot blagosiljajte, znajući da ste na to pozvani da nasledite blagoslov.“ Bog nas je pozvao da blagosiljamo, a ne da proklinjemo.

Ali Avisaj nije stao samo na uvredama: „Idem da mu skinem glavu.“ Drugim rečima, ja ću da mu presudim. Ne treba imati milosti za takvog grešnika. Zamislite da vas neko uvredi, a vi odmah naredite

svojim prijateljima da ubiju tog čoveka. Jasno je da bi greh za nezasluženu smrtnu kaznu bio veći nego uvreda. Bog je rekao da psovača čeka smrtna kazna, ali nije rekao da mi izvršimo tu smrtnu kaznu, nego kaže: „Moja je osveta, ja ću vratiti.” (5Moj 32.35; Rim 12.19; Jev 10.30).

David je imao milosti za Simeja i pružio mu je šansu da shvati svoju grešku, da se pokaje i vrati Bogu. David je postupio prema grešniku isto kao što je Hristos postupio prema Mariji Magdaleni, Petru, gubavom Simonu, prema sinovima Zavedejevima (Jakov i Jovan) koji su hteli da odmah vatra s neba spali grešnike koji se nisu trenutno pokajali. David je ipak dao vremena grešniku da se pokaje i da se vrati Bogu. Simej se ni mnogo godina posle nije promenio, pa je poginuo kao bezbožnik. Ali šansu za pokajanje su iskoristili Marija Magdalena, Petar, gubavi Simon, Jakov i Jovan, i mnogi drugi. Verujem da će i svako od nas znati da ceni to što nas Bog ne kažnjava odmah, nego nas čeka da se pokajemo i vratimo Njemu da živimo bez greha.

Na Davidovom mestu mnogi od nas bi iskoristili priliku što su na vlasti, pa mogu da se osvete čoveku koji ih vređa. Međutim, pogledajmo *kako je David razumeo to što ga je Simej vređao*: 2Sam 16.10,11 „Ali car reče: Šta je vama do mene, sinovi Serujini? Neka psuje; jer mu je Gospod rekao: Psuj Davida. Pa ko sme kazati: Zašto tako činiš? Još reče David Avisaju i svim slugama svojim: Eto, moj sin, koji je izašao od bedara mojih, traži dušu moju, a kako neće ovaj sin Venijaminov? Ostavite ga neka psuje, jer mu je Gospod zapovedio.”

David kaže: Ja sam toliki grešnik da i rođeni sin hoće da me ubije, a kamoli ovaj neprijatelj. Ništa ne može da se dogodi a da Bog ne zna za to. David zna da mu je savest nečista, i umesto da čuje uvrede i psovke, on čuje Božji ukor za greh.

Čak i među bezbožnicima su retki ljudi koji će ni zbog čega da nas vređaju i psuju. Najčešće im mi kažemo neku malu, sitnu, neugodnu reč, koju oni ne žele da progutaju, pa tek onda, pošto im je fitilj za toleranciju vrlo kratak, oni reaguju burno na nas. Malo ko od nas će kao David, kad nas neko opsuje da razmišlja: zbog kojeg mog greha je Bog dopustio da ovo dođe na mene?

Da je David reagovao burno, tek bi onda posvađao svoju i Saulovu porodicu, narod bi se podelio: jedni za Davida, a drugi za Saulove potomke, pa bi posledice bile strašne za obe strane. Zato David promišljeno kaže: (2SM 16:12) „Da ako Gospod pogleda na nevolju moju, i vrati mi Gospod dobro za psovku njegovu današnju.” Ako opsuje psovača, ako uvredimo onog ko nas vređa, ne razlikujemo se baš mnogo od njega. Možda smo malo bolji, ali nismo dovoljno dobri za Nebesko carstvo. Ali ako budemo prijatelji i prema onome ko nas psuje i vređa, što je zaista teško podneti, Gospod će pogledati na našu nevolju, kao što je pomogao i Davidu a oborio Avesaloma.

Slično kaže i apostol Pavle: (1Kor 4:12) „I trudimo se radeći svojim rukama. Kad nas psuju, blagosiljamo; kad nas gone trpimo.”

Grešnik ne može da se promeni trenutno

Čak ni Davidova dobrota nije bila dovoljna Simeju da prestane da psuje i da gađa kamenjem. (2Sam 16:13) „I tako David sa svojim ljudima iđaše svojim putem; a Simej iđaše pokraj gore prema njemu jednako psujući i bacajući se kamenjem na nj, i podižući prah.” *Greh toliko može da nas zaslepi, da dovedemo svoj život u opasnost samo da bi izvršili ono grešno što smo zamislili da je pravedno.*

Mi bi očekivali da se Simej sada trenutno smiri i sprijatelji sa Davidom. Međutim, bezbožniku *nije lako da se trenutno promeni i pokaje*, to svako od nas zna iz svog ličnog iskustva. I kad nas neko ukori za greh koji trenutno činimo, teško da će taj jedan ukor da nas ubedi da ostavimo taj greh. Mi nekako očekujemo da se neki drugi grešnik odmah promeni prema nama i da prestane da greši. Međutim, *kad nas neko suoči sa grehom koji mi činimo, i mi sami ne prihvatamo ukor odmah i ne ostavimo greh trenutno.*

Davidu i njegovim ljudima zaista *nije bilo lako da izdrže nove psovke posle pokazanog strpljenja i praštanja*. Ali pogledajmo posledice strpljenja, ako pretrpimo psovku ili ružnu reč. (2Sam 19.16,18) *Kada je David pobedio u ratu*, „pohita i Simej sin Girin od Venijamina, koji beše iz Vaurima, i siđe s ljudima roda Judina na susret caru Davidu... ^{18b}A Simej sin Girin pade pred carem kad šćaše da pređe

preko Jordana”.

Ne samo da Simej više nije mrzeo Davida i nije ga psovao, nego mu se poklonio i izvinuo zbog ranijih uvreda: „Ne primi mi bezakonja gospodaru moj, i ne pominji pakosti koju je učinio sluga tvoj u onaj dan kad je car gospodar moj izašao iz Jerusalima; neka car ne misli o tom, ²⁰jer sluga tvoj vidi da je zgrešio. I evo došao sam danas prvi od sveg doma Josifova da sretnem cara gospodara svojega.”

Simej se *nije izvinuo Davidu iz interesa ili straha za život*, jer je prethodno ne mareći za svoj život goloruk psovao naoružane ljude. Simej je voleo pravdu, ali je želeo da istera pravdu na potpuno pogrešan način. Mržnja nekad može toliko da zaslepi čoveka da mu nije važno ni to što će da se osramoti, niti to što će da propadne za večnost. Samo mu je važno da istera tu svoju nazovu pravdu.

Naš način isterivanja pravde očigledno nije Božji način isterivanja pravde. I Davidovi oficiri, Serujini sinovi, želeli su da isteraju pravdu. Za njih je vređanje Božjeg pomazanika bilo neoprostivo i zahtevali su smrtnu kaznu.

(2 Sam 19:21) „Ali odgovori Avisaj sin Serujin i reče: eda li toga radi neće poginuti Simej što je psovao pomazanika Gospodnjega?” *Kada bi Bog tako trenutno izvršavao presudu nad grešnim ljudima radi ružnih reči, niko od nas ne bi ostao živ, pa ni oficiri koji su hteli da ubiju Simeja.*

David je opet postupio kao što i Hristos postupa sa grešnicima: (2Sam 19:22,23) „Šta je vama do mene, sinovi Serujini, te ste mi danas protivnici?” (jev: satan = protivnik, neprijatelj; kao što je Isus rekao Petru: „Idi od mene sotonu”. Serujini sinovi su ovde postupili kao što postupa Sotona prema Bogu, a koliko puta u životu i mi razmišljamo na isti način kao i oni.) „Zar će danas ko poginuti u Izrailju, jer zar ne znam da sam danas postao car nad Izrailjem? I reče car Simeju: Nećeš poginuti. I zakle mu se car.”

Božja milost prema grešnicima nama je zaista često nerazumljiva, ali samo kada Bog prašta drugim ljudima. Kada Bog prašta nama, mislimo da to nekako može da se provuče kroz Božju pravdu. Ali da Bog oprostí mom neprijatelju, grešniku Peri Periću koji me je uvredio? To nam je strašno teško da shvatimo i prihvatimo, ali hvala Bogu što on tako radi.

Međutim *Simejevo pokajanje nije bilo temeljno*, jer on nije prestao da greši u drugim stvarima. Očigledno je da se pokajao za psovanje i da mu je Bog to oprostio. Međutim, Simej je imao i druge grehe za koje se nije kajao. Zato je zbog nemilosti prema slugama i zbog neposlušnosti caru Solomunu nad njim ipak izvršena smrtna kazna (1Car 2.8,9,36-44). Dakle, da bi nas Bog spasao, nije dovoljno da ostavimo samo jedan greh, nego treba da dopustimo Bogu da nas potpuno posveti, da ukloni sve grehe iz nas.

Greška u prevodu

Nemija kaže za grešnike: (Nem 13:25) „Zato ih karah i psovah, i neke između njih bih i čupah, i zakleh ih Bogom da ne daju kćeri svoje sinovima njihovim niti da uzimaju kćeri njihove za sinove svoje ili za sebe.” Naravno da vernom Božjem čoveku kakav je bio Nemija ne dolikuje da psuje grešnike, čak iako je bio u pravu. On ih je grdio i kritikovao, u nameri da ih pokrene da odluče da žive pobožno. U jevrejskom tekstu je reč „kalal” koja znači *prokletstvo*. Međutim, Nemija sigurno nije proklinjao grešnike, nego ih je upozoravao na *prokletstva koja će doći kao posledica ako nastave da greše*.

Takođe *kada je prvosveštenik naredio da javno tuku apostola Pavla po ustima zato što je rekao da je živeo čiste savesti pred Bogom, Pavle mu je oštro rekao: „Tebe će Bog biti, zide okrečeni! I ti sediš te mi sudiš po zakonu, a prestupajući zakon zapovedaš da me biju (Dela 23.3).”* Narod je ove Pavlove reči okarakterisao kao kritiku prvosveštenika koja je suprotna Božjem zakonu. U Vukovom prevodu piše „Zar psuješ Božjeg poglavara sveštenečkog?”, ali grčka reč „loidoreo” na drugim mestima u Bibliji ima značenje „zamerati, prigovarati, grditi”. Pavle nije psovao, nego je grdio i kritikovao zbog nepoštenog postupanja prema njemu, ali se i zbog te kritike izvinuo kad je shvatio da je grdio prvosveštenika.

Prvosveštenik je bio simbol Isusa Hrista koji posreduje za nas, i Bog je zabranio da mu se govore ružne reči bez obzira kakva bila situacija. Hristos je takođe bio u situaciji da ga prvosveštenik lažno optužuje. Kada ga je Hristos opomenuo da greši, jedan vojnik je Hristu udario šamar. Hristos ipak nije

rekao da je prestupio ovu zapovest, nego je ukorio i vojnika za nepravедno postupanje prema njemu. (Jn 18.19-23)

Psovanje može da bude test za spasenje

Sotona je dva puta optužio Jova (Jov 1:11; 2:5) da veruje samo dok ga Bog pazi i čuva, a kad bi došao u neku težu nevolju, onda bi ga Jov psovao.

Ovde se zaista nalazi razlika između pravih i lažnih vernika. Poznajem neke ljude koji su za svoje nevolje optuživali Boga, misleći da ih nije zaštitio, pa su razočarani prestali da se mole i da dolaze u crkvu. Ako mi zaista verujemo da je Bog sveznajući, svemoćni, Onaj koji nas voli pravom ljubavlju, onda nećemo ni da pomislamo da je pogrešio u postupanju prema nama, a kamo li da kažemo ružnu reč za Boga. Pravi vernici će uvek da zadrže potpuno poverenje u Boga.

Zaključak

Dakle, da bi bili savršeni u pogledu zlih misli i postupaka, neophodno je da Bog interveniše na nama. Zato treba da se molimo Bogu da nam da snagu da mu dopustimo da nas izmeni. On nas je stvorio i On najbolje zna šta u nama treba da se menja i kako to treba da se uradi. Nama je potrebno da se odlučimo da mu to dopustimo.

Kako je Hristos postupao kad su Njega psovali? (1Pet 2:23) „Koji ne psuva kad ga psovaše; ne pretil kad strada; nego se oslanjaše na onoga koji pravo sudi.” Ako je iko mogao da zapreti psovačima i zločincima ili da im se odmah osveti, onda je to bio Hristos. A Hristos čeka da dođe vreme kada će grešnik da se definitivno odluči na koju će stranu, pa da tek onda izvrši presudu. Zato i mi treba da imamo strpljenja sa onima koji nas psuju i vređaju, jer to još nije njihova poslednja odluka, a možda ih podstakne da se pokore Bogu upravo to što u nama vide ljubav koju nam je Bog dao.

- § Ružnih reči neće biti na Nebu - oslobodimo ih se sada, da nas one ne bi sprečile da dođemo na Nebo.
- § Ne treba da se pripitomljavamo, nego da budemo nanovo stvoreni (tu promenu u nama može da napravi samo Bog).
- § Molimo se Bogu da nam da snagu da mu dopustimo da nas promeni.
- § Molimo se Bogu da nam da snagu da znamo kako da postupamo sa psovačima.
- § Molimo se Bogu da imamo razumevanje za ljude, jer ne mogu trenutno da se promene.
- § Molimo se Bogu da nam da snagu da živimo kao što je živeo Hristos.